

Arrest

nr. 152 995 van 22 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Nederlandse nationaliteit, vertegenwoordigd door haar moeder X, op 30 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Nederlands staatsburger en werd geboren op 15 januari 2014 in Mechelen (België) als kind van een Guineese moeder, (T.B.) (CGVS X; O.V. X) en een Nederlandse vader van Guineese origine, (A.S.B.).

Op 23 december 2014 werd een eerste asielaanvraag in uw naam ingediend. Gezien uw jonge leeftijd is uw asielaanvraag integraal gebaseerd op de verklaringen van uw moeder. Met name verklaarde zij in het kader van haar eigen asielaanvraag evenals in de hoedanigheid van uw voogd in uw asielaanvraag dat u bij terugkeer naar Guinee het risico loopt besneden te worden. Daarnaast uitte zij de vrees dat u bij terugkeer naar Guinee zou worden verstoten als buitenechtelijk kind en haalde zij de problematische

situatie in België aan waarbij zij geen verblijfsdocumenten heeft en de relatie met uw vader stopzette, waarmee het voor haar heel moeilijk is om in uw onderhoud te voorzien.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de verklaringen van uw moeder in de hoedanigheid van voogd, van de concrete en actuele situatie in uw land van nationaliteit en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat u over de Nederlandse nationaliteit beschikt. Uw wettelijke vader verwierf immers de Nederlandse nationaliteit en het eerste lid van Artikel 3 van de Rijkswet op het Nederlanderschap bepaalt: 'Nederlander is het kind waarvan ten tijde van zijn geboorte de vader of moeder Nederlander is' (Rijkswet op het Nederlanderschap, Artikel 3). Uw Nederlandse nationaliteit wordt bevestigd in uw Nederlands paspoort dat werd neergelegd door uw moeder (kopie in dossier moeder) Zodoende is niet Guinee, maar Nederland het land van herkomst ten aanzien waarvan moet worden beoordeeld of er al dan niet sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Zowel in het kader van haar eigen asielaanvraag als in de hoedanigheid van uw voogd verklaarde uw moeder herhaaldelijk te vrezen dat u zou worden besneden. Echter, deze vrees verbond uw moeder consequent met uw eventueel verblijf in Guinee en formuleerde ze nooit ten aanzien van Nederland (Verklaring meervoudige aanvraag vraag 12/18646Z 15 en 18; CGVS p. 2-4). In Nederland is besnijdenis bovendien bij wet verboden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat besnijdenis volgens het Nederlands Wetboek van Strafrecht (WvSr) strafbaar is als vorm van kindermishandeling (art. 300-304, 307, 308 WvSr). Er staat een maximale gevangenisstraf op van 12 jaar of een zware geldboete. Als een ouder de besnijdenis zelf uitvoert op zijn/haar eigen dochter, of op een kind over wie hij/zij het gezag uitoefent of die hij/zij verzorgt of opvoedt als behorend tot zijn/haar gezin, kan de gevangenisstraf met een derde worden verhoogd (art. 304, 1ste lid WvSr). Ook als ouders de besnijdenis laten uitvoeren en/of ondersteunen, opdracht geven, hiervoor betalen, middelen leveren waarmee de besnijdenis wordt uitgevoerd en/of meehelpen tijdens de besnijdenis zijn ze strafbaar. Deze handelingen worden volgens de Nederlandse strafwet beschouwd als uitlokking, medeplichtigheid of mededaderschap (art. 300-304, 307, 308 WvSr). Sinds februari 2006 kan een verdachte bovendien worden vervolgd voor een in het buitenland uitgevoerde besnijdenis, indien de verdachte de Nederlandse nationaliteit heeft of in Nederland een vaste woon- of verblijfplaats heeft. Vanaf 7 maart 2013 is een besnijdenis die in het buitenland is gepleegd en waarbij het slachtoffer de Nederlandse nationaliteit heeft of een vaste woon- of verblijfplaats heeft in Nederland eveneens strafbaar (Pharos, Wetgeving meisjesbesnijdenis). Uw moeder geeft daarnaast ook aan bij terugkeer naar Guinee problemen te vrezen omdat zij een buitenechtelijk kind kreeg in België. Zij beweert dat u als buitenechtelijk kind niet aanvaard en buitengesloten zult worden (CGVS p. 3). Los van het feit dat zij er geenszins in slaagde deze blote bewering te concretiseren (zie beslissing betekend aan de moeder, T.B.) dient ook hier te worden opgemerkt dat een eventuele vrees in uwen hoofde moet worden beoordeeld ten opzichte van Nederland, en dat uw moeder de vrees waarvan sprake consequent met uw eventueel verblijf in Guinee verbindt en ze nooit ten aanzien van Nederland formuleerde (CGVS p. 3).

Uw moeder verklaart verder een vrees te koesteren omdat u wel verblijfsdocumenten heeft en zij niet zonder u naar Guinee kan terugkeren (Verklaring meervoudige aanvraag 12/18646Z vraag 15); omdat zij de relatie met uw vader beëindigde (CGVS p. 2); en omdat het voor haar zonder verblijfsvergunning zeer moeilijk is om in uw onderhoud te voorzien (CGVS p. 4). Het is begrijpelijk dat deze situatie door haar als problematisch wordt ervaren, maar zij valt evenwel buiten de bevoegdheid van het CGVS, dat haar bevoegdheid zou overschrijden indien zij over deze problematiek uitspraak zou doen. In dit kader dient te worden verwezen naar de geëigende procedures via de Belgische en/of Nederlandse autoriteiten.

Uit voorgaande blijkt dat er wat u betreft geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); in combinatie met artikel 3 EVRM het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster heeft de Nederlandse nationaliteit. Dat verzoekster de Nederlandse nationaliteit heeft betekent echter niet dat de Nederlandse overheden een effectieve bescherming kunnen bieden tegen het risico op besnijdenis.

Zou haar de vluchtelingenstatus geweigerd worden, zou haar moeder inderdaad gedwongen zijn om terug te keren naar Guinee. Gezien de jonge leeftijd van de verzoekster en het feit dat haar moeder het ouderlijk gezag over haar uitoefent en er momenteel geen contacten zijn met de vader van het kind die niet voor de verzoekster zorgt, is de vraag aan de orde of de Nederlandse overheden een bescherming kunnen bieden aan de eiseres op het grondgebied van Guinee.

De bestreden beslissing vermeldt dat *“vanaf 7 maart 2013 is een besnijdenis die in het buitenland is gepleegd en waarbij het slachtoffer de Nederlandse nationaliteit heeft of een vaste woon- of verblijfplaats heeft in Nederland eveneens strafbaar”*.

Dit is evenwel onvoldoende om enige bescherming te bieden aan de eiseres. De wet van 7 maart 2013 tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht, het Wetboek van Strafvordering en het Wetboek van Strafrecht BES met het oog op de verruiming van de mogelijkheden tot strafrechtelijke aanpak van huwelijksdwang, polygamie en vrouwelijke genitale verminking maakt inderdaad dat vrouwelijke genitale verminking op een vrouw van Nederlandse nationaliteit strafbaar is in Nederland, onafhankelijk van de nationaliteit of de woonplaats van de dader.

De rechtsmacht is dus verruimd, maar dit biedt concreet geen bescherming aan verzoekster: om de dader van een besnijdenis te kunnen vervolgen zou ze een klacht moeten indienen in Nederland, wat niet mogelijk is gezien haar moeder geen verblijfsrecht heeft in Nederland en zal worden gedwongen om terug te keren naar Guinee indien ze geen bescherming krijgt in het kader van de huidige asielprocedure.

Daarenboven, overeenkomstig het internationaal recht, zou Nederland geen daad van tenuitvoerlegging kunnen stellen op het grondgebied van Guinee, gezien dit een afbreuk zou doen aan het soevereiniteitsbeginsel. De Nederlandse wet, ook al maakt ze vrouwelijke genitale verminking strafbaar in het buitenland wanneer het slachtoffer de Nederlandse nationaliteit heeft, zal dus niet uitgevoerd kunnen worden in Guinee.

Het zijn ook niet de Nederlandse autoriteiten die op het Guineese grondgebied politionele en jurisdictionele bevoegdheden hebben zodat de Nederlandse overheden geen concrete bescherming kunnen bieden aan de eiseres op Guinees grondgebied.

Een mogelijke vervolging via de Guineese rechtbanken is eveneens onbestaand. Hierbij moet worden gewezen op de moeilijke toegang tot het gerecht voor vrouwen in Guinee: een rapport van FIDH (stuk 3 bij het verzoekschrift) haalt aan dat *“un effort conséquent doit être fourni par les autorités guinéennes pour permettre l'accès des femmes à la justice rendu quasiment impossible notamment en raison du manque d'information sur les droits et les lois qui protègent les femmes, du fort taux d'analphabétisme chez les femmes, des coûts des procédures trop élevés. Le manque de formation des personnels de police et de justice, souvent corrompus entrave l'aboutissement des plaintes et dissuadent les victimes de recourir à la justice pour faire valoir leurs droits”*.

Vrouwelijke genitale verminking is ook verboden onder Guinees recht (artikel 265 van het Strafwetboek), maar deze daden worden nooit vervolgd, zoals blijkt onder meer uit het Guinea 2013 Human Rights Report van de Verenigde Staten (verzoekschrift, stuk 4, bl. 25).

Daarenboven is het niet omdat verzoekster, nadat ze besneden is, de mogelijkheid zou hebben om een strafrechtelijke procedure aan te vangen in Nederland, dat ze beschermd is tegen deze daad. Een strafrechtelijke procedure werkt niet preventief en kan de schade veroorzaakt door de vrouwelijke genitale verminking nooit herstellen.

De Nederlandse overheden kunnen dus geen bescherming bieden aan verzoekster zou ze niet erkend worden als vluchteling in België, gezien ze dan gedwongen zou zijn om terug te keren naar Guinee en het Nederlands recht daar onmogelijk afgedwongen kan worden.

Het is niet betwist in de bestreden beslissing dat de situatie in Guinee van die aard is dat er bescherming moet worden geboden aan verzoekster. Gezien deze bescherming niet kan worden geboden door de Nederlandse overheden, moet haar de vluchtelingenstatus worden toegekend.

Daarnaast is het niet voldoende om te oordelen dat de Nederlandse overheden mogelijk verzoekster zouden kunnen beschermen. Verzoekster moet zich werkelijk kunnen vestigen in Nederland zodat de bescherming van Nederland als voldoende effectief en gegarandeerd zou kunnen worden beschouwd om de vluchtelingenstatus niet toe te kennen.

Considerans 27 van Richtlijn 2011/95 EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming luidt inderdaad als volgt:

“De verzoeker dient daadwerkelijk binnenlandse bescherming tegen vervolging of ernstige schade te kunnen genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.(...)”

Gezien de moeder van verzoekster geen verblijfsrecht heeft voor Nederland kan niet redelijkerwijs worden verwacht dat ze zich in Nederland vestigt, gezien haar jonge leeftijd.

De vluchtelingenstatus weigeren aan verzoekster (en bijgevolg aan de moeder van de eiseres) zou betekenen dat verzoekster gedwongen zou zijn om te gaan leven in Guinee. Dit zou in schending zijn met artikel 3 EVRM dat een absoluut verbod bevat van onmenselijke en vernederende behandeling gezien ze daar het slachtoffer zou zijn van besnijdenis. Het is niet betwist dat genitale verminking een daad van foltering en vernederende en onmenselijke behandeling is (zie bv. Collins en Akaziebe t. Zweden van 8 maart 2007, bl. 12 : *“It is not in dispute that subjecting a woman to female genital mutilation amounts to ill-treatment contrary to Article 3 of the Convention.”*).

Zou de vluchtelingstatus niet worden toegekend, moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partij aan de voorwaarden van artikel 48/4 Vreemdelingenwet voldoet.

2.2.1. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For

Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Het wordt niet betwist dat verzoekster de Nederlandse nationaliteit heeft; dit ingevolge haar verwekking door een Nederlandse vader van Guineese origine, *in casu* (A.S.B.).

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Artikel 2, n) van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) definieert *“land van herkomst”* als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”*.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land (of de landen) van de nationaliteit van de verzoekende partij.

Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten.

De bestreden beslissing wijst er terecht op dat niet Guinee maar Nederland het land is ten aanzien waarvan moet worden beoordeeld of er al dan niet sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoekster heeft immers de Nederlandse nationaliteit. Verzoekster toont niet aan de Guineese nationaliteit te bezitten.

Zowel in het kader van haar eigen asielaanvraag als in de hoedanigheid van verzoeksters voogd verklaarde verzoeksters moeder herhaaldelijk te vrezen dat verzoekster zou worden besneden. Echter, deze vrees verbond de moeder van verzoekster consequent met een eventueel verblijf van verzoekster in Guinee.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij dat zij actueel als houdster van de Nederlandse nationaliteit een verblijfsrecht heeft voor Guinee. Haar vrees om in Guinee besneden te worden is derhalve hypothetisch aangezien ze niet aantoonbaar toegang te verkrijgen tot Guinees grondgebied. Verzoekster toont evenmin aan dat de Guinese nationaliteit van haar moeder haar (als Nederlands staatsburger) toegang tot het Guinees grondgebied waarborgt. De vraag naar de mogelijkheid tot bescherming door de Nederlandse overheden op Guinees grondgebied is derhalve niet ter zake.

Verzoekster heeft als Nederlandse staatsburger het recht om zich te vestigen in Nederland. Verzoekster toont niet aan dat ze zich niet in Nederland kan vestigen. De vaststelling dat verzoekster van zeer jonge leeftijd is en haar moeder, die de Guinese nationaliteit heeft, geen verblijfsrecht heeft in Nederland, verzet zich hier niet tegen. Verzoekster (in eigen naam en haar moeder als voogd) heeft in België slechts verzocht om haar de hoedanigheid van vluchteling te erkennen en heeft blijkbaar geen gebruik gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie. Het doel van de asielprocedure is niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De moeder van verzoekster, haar voogd, toont niet aan stappen te hebben ondernomen om in het kader van humanitaire overwegingen (bv. gezinshereniging) een verblijfsrecht te bekomen in Nederland. Onderdanen van derde landen of staatlozen die op het grondgebied van de lidstaten mogen blijven om redenen die geen verband houden met een behoefte aan internationale bescherming, maar, op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden, vallen niet onder de Kwalificatierichtlijn (*cf.* overweging 15 van de Kwalificatierichtlijn).

De bestreden beslissing motiveert omstandig dat in Nederland besnijdenis bij wet verboden is. Deze motivering wordt niet betwist. Verzoeksters moeder kan als voogd van verzoekster zich wel degelijk tot de Nederlandse autoriteiten richten indien nodig.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekster voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus geen ander element aan dan hetgeen werd aangebracht in het kader van het vluchtelingenrelaas. Gelet op het hoger vastgestelde inzake bescherming door de Nederlandse overheden toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS